

Arrest

nr. 63 838 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 maart 2011 en van de drie bevelen om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen België binnen op 22 december 2009 en dienen op dezelfde datum een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers op 3 oktober 2006 en 4 december 2009 werden geregistreerd in Frankrijk.

Op 25 januari 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Frankrijk de terugname van verzoekers op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 2 februari 2010 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van verzoekers.

Op 17 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 12 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij dienen aanvullingen in op 5 september 2010 en 4 oktober 2010.

Op 16 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 3 november 2010 geeft de attaché-geneesheer zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoekers.

Op 5 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 24 november 2010 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 57 389 van 7 maart 2011 wordt deze beslissing en worden de ermee samenhangende bevelen vernietigd.

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2010 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

N., G. (R.R.: 059062361177)

Geboren te E. op 23/06/1959

H., I. (R.R.:062092659290)

Geboren te E. op 26/09/1962

+ 2 kinderen:

H., G. (R.R.:094081156964)

Geboren te E. op 11/08/1994

H., R. (R.R.:083101249981)

Geboren te 12/10/1983

Allen van nationaliteit: Armenië

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.07.2010 heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Na een analyse van de medische attesten stelt de arts-attaché in het medisch verslag (zie gesloten omslag in bijlage) het volgende vast: betrokkene lijdt aan twee aandoeningen waarvoor hij in behandeling is. Dit zijn beide aandoeningen die zonder adequate behandeling een gevaar kunnen opleveren voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Derhalve stelt zich de vraag in hoeverre betrokkene in Armenië terecht kan voor de nodige zorgen. Verwijzend naar het administratief dossier (Correspondentie met Dr. A. Babloyan, yerevan, Armenië dd. 11.11.2008 en 26.02.2010) blijkt dat in Armenië de nodige opvolging en behandeling voor betrokkene voor handen is.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, meer bepaald Armenië. (zie administratief dossier)

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de tweede aandoening van betrokkene in deze lijst is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. (Caritas Country Sheet 2010)

Gezien deze beslissing ook geldt voor echtgenote (H., I.) en twee kinderen, waaronder H. R. die reeds meerderjarig is, kan worden verondersteld dat zij ook een steentje zullen bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst en dus ook kunnen tussenkomen in de medische kosten van betrokkene. Daarnaast wordt nergens in de voorgelegde medische attesten vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan ervan worden uitgegaan dat hij zelf ook mee kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Betrokkenen waren, voorafgaand aan hun verblijf in België, woonachtig in de Armeense hoofdstad Erevan. Dat er in de hoofdstad gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van betrokkene terecht kunnen. (<http://www.armeniamedicalcenter.am/en/index.html>, geraadpleegd op 21.03.2011)

Bijgevolg zijn de medische zorgen die betrokkene behoeft zowel beschikbaar als toegankelijk in Armenië.

Vanuit medisch standpunt kan dan ook besloten worden dat, hoewel betrokkenes medische toestand beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)."

Op 28 maart 2011 worden aan eerste, tweede en derde verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen waarvan de motieven als volgt luiden:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreven heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980)

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

"1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dan artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel;

2) Schending van de rechten van de verdediging;

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 12 april 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 12 april 2010 en navolgend schrijven dd. 4 oktober 2010 wel degelijk diverse medische attesten (o.a. resp. dd. 15/02/2010 van dokter D. J., en dd. 17/09/2010 van dokter J. W. en dokter K. N. en dd. 28/09/2010 van dokter W. J. , had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat hij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 12 april 2010 en navolgend schrijven 4 oktober 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt, met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 10 april 2010 en navolgend schrijven dd. 4 oktober 2010, wel degelijk diverse medische attesten bij (o.a. dd. 15/02/2010 van dokter D. J., en dd. 17/09/2010 van dokter J. W. en dokter K. N. en dd. 28/09/2010 van dokter W. J.) en bij navolgend schrijven dd. 05/09/2010 een attest van psychologische zorgen, van dd. 30/08/2010 opgesteld door psychologe K. K..

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan, verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk , met name dat een regelmatige opvolging door een nefroloog, cardioloog , psychiater en psycholoog noodzakelijk is.

Minstens werden, de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk, een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede, blijkt uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

De door verzoeker voorgelegde medische verslagen (dd. 15/02/2010 van dokter D. J. en dd. 17/09/2010 van dokter J. W. en dokter K. N. en dd. 28/09/2010 van dokter W. J.) bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Als zijn behandelende artsen bevestigen dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken) : dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 3 november 2010, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 22 maart 2011 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven.

De ambtenaar-geneesheer geeft dienaangaande geen enkel waardeoordeel noch onderwerp! hij deze medische verslagen aan een inhoudelijk commentaar, laat staan dat hij de inhoud ervan zou tegenspreken.

Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 3 november 2010 naar zgn. correspondentie dd. 11/11/2008 en dd. 26/02/2010 met e.z. dokter A. B. uit Yerevan. Armenië, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat arteriële hypertensie en depressie kunnen behandeld en opgevolgd worden in Armenië ; zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoeker mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoeker en aan zijn behandelende artsen de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie ; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoeker zelf van toepassing is.

Verzoekers rechten van de verdediging worden geschonden omdat hij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat hij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende artsen, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 12 april 2010 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie verzoekschrift dd. 12/04/2010:

(...)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische attesten dd. 15/02/2010 . dd. 17/09/2010 en dd. 28/09/2010 van de behandelende artsen van verzoeker tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 22 maart 2011 de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 12 april 2010 helemaal niet werd geantwoord.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Als reactie op het medisch advies van de arts-attaché heeft de behandelende arts van verzoeker in een recent verslag dd. 15/04/2011 opnieuw benadrukt dat een adequate medische behandeling in het herkomstland niet mogelijk is en dat verzoeker gezien zijn huidige medische toestand in België verder medisch dient opgevolgd te blijven. (Stuk 6)

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993.67 ev.).

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt dat er wel degelijk een uitvoerige motivering voorzien is volgens dewelke verzoekers niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. De motivering is volgens de verwerende partij gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 november 2010. In dit advies wordt uitvoerig ingegaan op alle medische attesten en consultatieverslagen die door verzoekers werden bijgevoegd. Een nauwkeurige analyse van deze attesten en verslagen liet de ambtenaar-geneesheer toe om te concluderen dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Uit onderzoek is volgens de verwerende partij gebleken dat een behandeling en

opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Vervolgens stelt de verwerende partij dat de uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoeker en aangaande de situatie in het land van herkomst toekomt aan de ambtenaar-geneesheer hetgeen duidelijk blijkt uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Bovendien komt de bestreden beslissing tegemoet aan het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van 5 november 2010 werd vernietigd omdat er geen lijst van gratis zorgen was terug te vinden in het dossier.

Vervolgens stelt de verwerende partij in haar nota dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers slagen er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Inzoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De verwerende partij is van oordeel dat haar geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden aangezien verzoekers niet aantonen dat de beslissing werd genomen op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Tenslotte wijst de verwerende partij erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet zodat verzoekers de schending ervan dan ook niet dienstig kunnen aanvoeren.

2.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekers kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen, dat na een analyse van de medische attesten de arts-attaché in het medisch verslag stelt

dat verzoeker lijdt aan twee aandoeningen waarvoor hij in behandeling is en dat deze aandoeningen zonder adequate behandeling een gevaar kunnen opleveren voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker. Er wordt in de bestreden beslissing onder verwijzing naar het administratief dossier gesteld dat in Armenië de nodige opvolging en behandeling voor verzoeker voorhanden zijn. Er wordt vervolgd dat inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen blijkt dat er in Armenië als dusdanig geen systeem van sociale zekerheid bestaat doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen en dat de tweede aandoening van verzoeker is opgenomen op deze lijst voor gratis zorgen en dat zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De bestreden beslissing vervolgt dat vermits deze beslissing ook geldt voor de echtgenote, zij hun steentje kunnen bijdragen in de financiële situatie van hun gezin en dat zij dus ook kunnen tussenkomen in de medische kosten van verzoeker, dat bovendien nergens uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is zodat er ook kan van uitgegaan worden dat hij zelf ook mee kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, dat verzoekers voorafgaand aan hun verblijf in België woonachtig waren in de Armeense hoofdstad en dat er daar gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van verzoeker terecht kunnen. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar correspondentie met dokter A. B. zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoekers mee te delen, zodat aan hen en de behandelde artsen van eerste verzoeker de mogelijkheid ontnomen wordt om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie, deze te onderzoeken en vervolgens na te gaan of deze als dan niet op eerste verzoeker zelf van toepassing is. Verzoeker meent aldus dat zijn rechten van verdediging worden geschonden.

De Raad herneemt vooreerst dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure.

De bestreden beslissing verwijst naar een e-mail van 11 november 2008 en een schrijven van 26 februari 2010 van professor A. B. van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan waaruit blijkt dat de aandoening van eerste verzoeker kan behandeld en opgevolgd worden in Armenië en dat medicatie voor zijn aandoening er beschikbaar is. Vervolgens worden in de motivatie van de bestreden beslissing de voornaamste elementen uit voornoemde documenten aangehaald om te stellen dat de aangehaalde medicamenteuze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en dat de behandeling en opvolging door een specialist eveneens beschikbaar zijn. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat wanneer een stuk opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen. Het feit dat verzoekers geen kennis hebben verkregen van het deze bewuste correspondentie doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). *In casu* zijn het voorwerp, namelijk een schrijven van 11 november 2008 en een schrijven van 26 februari 2010 en de inhoud bekend en bevinden deze stukken zich in het administratief dossier. Gezien in de bestreden beslissing de essentiële elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing, opgenomen zijn in de motivering van de bestreden beslissing, kunnen verzoekers allermist voorhouden als zouden zij de inhoud van de bestreden beslissing niet kennen en bijgevolg niet in staat zijn de inhoud te toetsen. Van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing - verschaft omtrent de redenen waarom ze besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merken verzoekers op dat zij wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen hebben voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan eerste verzoeker lijdt. Aan de hand van deze medische verslagen kon volgens hen worden afgeleid dat de aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. Verzoekers zijn van mening dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat *“vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat depressie en hypertensie, hoewel dit beschouwd kan worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt, (...).”* Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer van mening was dat op basis van de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd, blijkt dat eerste verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dus de medische aandoening niet heeft *“geringschat”* en dat hij ook van mening is dat deze aandoening van die aard is dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer besluit wel dat verzoeker kan worden behandeld in Armenië voor deze aandoening.

Verzoekers stellen verder dat uit de door verzoekers voorgelegde medische verslagen blijkt dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat *“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Vervolgens stellen verzoekers dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat een medische behandeling van eerste verzoeker momenteel lopende is, dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn en dat als zijn behandelende arts dit bevestigt dit redelijkerwijze moet kunnen volstaan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat *“betrokkene lijdt aan twee aandoeningen waarvoor hij in behandeling is.”* De gemachtigde van de staatssecretaris, die vaststelde dat eerste verzoeker een behandeling volgde, heeft daarom de behandelingsmogelijkheden van eerste verzoeker in Armenië onderzocht en of deze voor hem toegankelijk zijn. Het feit dat hij zijn behandeling reeds heeft aangevat, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en maakt niet dat de

gemachtigde van de staatssecretaris hem een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet diende toe te staan.

Waar verzoekers tenslotte in hun eerste en tweede middel stellen dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies beperkt tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoekers voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven en dienaangaande geen enkel waardeoordeel te geven noch deze medische verslagen aan een inhoudelijke commentaar te onderwerpen, dient er opgemerkt te worden dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist geen machtiging tot verblijf aan verzoekers toe te kennen. Door louter opnieuw te verwijzen naar de neergelegde medische attesten die reeds beoordeeld werden door de arts-attaché, tonen verzoekers immers niet aan dat dit oordeel in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de bevoegdheid van de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door verzoekers aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bijgebrachte stukken. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting in hun verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door verzoekers bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat de verwerende partij de mogelijkheid had om eerste verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar dat zij dit ten onrechte heeft nagelaten, verwijst de Raad nogmaals naar het advies van de arts-attaché waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekers aangebrachte medische stukken grondig werden onderzocht en waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië grondig werd nagegaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché behoort om te beslissen de aanvrager al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* oordeelde de arts-attaché dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht die in dit verband wordt aangevoerd, kan niet worden aangenomen.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in hun aanvraag voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. De Raad stelt vast dat verzoekers met deze bewering niet uiteenzetten welke individuele elementen uit hun aanvraag de verwerende partij niet op voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Deze uiteenzetting kan dus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers bij hun verzoekschrift een recent medisch verslag *d.d.* 15 april 2011 voegen en stellen dat de behandelde arts van eerste verzoeker hierin opnieuw benadrukt dat een adequate medische behandeling in het herkomstland niet mogelijk is en dat hij gezien zijn huidige medische toestand in België verder medisch dient opgevolgd te worden, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Aangezien dit medisch attest dateert van 15 april 2011 en dus van na de bestreden beslissing kan het niet aan de verwerende partij worden verweten hiermee bij het nemen van de beslissing geen rekening te hebben gehouden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoekers met hun uiteenzetting in het eerste en tweede middel en het bijbrengen van een nieuw medisch attest trachten een nieuwe beoordeling van hun verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan

de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* toont verzoeker niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers tenslotte het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, verwijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM),
Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd, 12 april 2010 voorgelegde medische verslagen bleek dat verzoeker niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet aanwezig is waardoor een terugkeer onmogelijk is.
Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.
Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt het volgende :
Artikel 3 : Verbod van foltering
Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen
Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.
Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.
Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende ' medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.”*

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het onomstotelijk vaststaat dat de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Er kan dus geen sprake zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), aangezien de behandeling in het land van herkomst mogelijk is en het niet noodzakelijk is dat de behandeling in het land van herkomst van hetzelfde niveau is als die waarvan de illegaal verblijf houdende vreemdeling gedurende korte tijdspanne genoot in een Staat met meer ontwikkelde gezondheidszorg. De verwerende partij stelt vast dat verzoekers op geen enkele wijze concrete bewijzen aanbrengen die aantonen dat zij geen toegang zouden hebben tot de verzorging in Armenië. Ze beperken zich tot een loutere bewering wat op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt volgens de verwerende partij niet aangetoond.

2.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekers om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig

zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, naar het feit dat volgens hen hij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en een adequate medische behandeling in hun herkomstland niet aanwezig is. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat eerste verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze oordeelde dat "Met deze aandoening is er geen bezwaar om te reizen." De gemachtigde van de staatssecretaris heeft eveneens de behandelingsmogelijkheden voor eerste verzoeker in Armenië onderzocht en of deze voor hem toegankelijk zijn en is tot de conclusie gekomen dat de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst voor eerste verzoeker gegarandeerd is en dat deze medische zorgen, behandeling en opvolging, er ook beschikbaar zijn. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM in hun hoofde aan. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"4) Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Bij zijn verzoekschrift dd. 12 april 2010 en navolgend schrijven had verzoeker meerdere medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende artsen en psychologe (o.a. dd. 15/02/2010 van dokter D. J., en dd. 17/09/2010 van dokter J. W. en dokter K. N. en dd. 28/09/2010 van dokter W. J. en attest van psychologische zorgen van dd. 30/08/2010 opgesteld door psychologe K. K.) bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een nefroloog, cardioloog, psychiater en psychologe en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 3 november 2010. dat niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende artsen.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er geenszins een verplichting bestaat in hoofde van de verwerende partij om verzoeker aan enig onderzoek te onderwerpen. De uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoeker en aangaande de situatie in het land van herkomst komt toe aan de ambtenaar-geneesheer. *In casu* werd door de ambtenaar-geneesheer geoordeeld dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt volgens de verwerende partij niet aangetoond.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat de gemachtigde van de

staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding heeft geoordeeld dat de aandoeningen van eerste verzoeker behandelbaar is in Armenië en dat de noodzakelijke medische zorgen er beschikbaar en toegankelijk zijn en dat eerste verzoeker kan reizen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Waar verzoekers opnieuw stellen dat het onredelijk was van de verwerende partij om eerste verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen en zich louter heeft beperkt tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET